

Kontrast:

Akontrast

domyślny

Akontrast biały

tekst na czarnym

Akontrast żółty

tekst na czarnym

Akontrast czarny

tekst na żółtym



Uwagi metodyczne



Ważniejsze definicje, pojęcia spisowe i zasady spisywania.

Kategorie ludności

Na podstawie wyników spisu ludności i mieszkań z 2002 r. (NSP 2002) zostały wyodrębnione trzy podstawowe kategorie ludności:

- ludność stała (stałe zamieszkała);
- ludność faktycznie zamieszkała;
- rezydenci (ludność rezydująca).

We wszystkich tablicach tej publikacji informacje dotyczą kategorii ludności faktycznie zamieszkałej - dalej określanej jako "ludność".

Ludność stała (stałe zamieszkała)

Kategoria obejmuje osoby mieszkające stale (z reguły zameldowane na pobyt stały) oraz:

- obecne w czasie spisu, a dokładnie w momencie krytycznym spisu,
- nieobecne w momencie spisu, bez względu na miejsce przebywania i czas trwania tej nieobecności.

Ludność faktycznie zamieszkała

Kategoria obejmuje następujące grupy osób:

1. Mieszkające stale, które:

- były obecne w momencie spisu;
- były nieobecne w momencie spisu, ale ich nieobecność trwała mniej niż 2 miesiące;
- były nieobecne w momencie spisu przez okres dłuższy niż 2 miesiące, ale ich nieobecność wynikała z następujących powodów:
 - odbywania zasadniczej służby wojskowej lub innej w systemie skoszarowanym oraz uczestniczenia w misjach wojskowych;
 - przebywania w zakładzie karnym lub śledczym;

- pobytu za granicą.

2. Przebywające czasowo przez okres powyżej 2 miesięcy. Dotyczy to osób, które mieszkają stałe w innym miejscu (są tam zameldowane na pobyt stały), natomiast w miejscu spisanego przebywania czasowo z następujących powodów: nauka, praca, warunki rodzinne lub mieszkaniowe, leczenie lub rehabilitacja, przebywanie w domu opieki.

Jako czas okresowej nieobecności lub przebywania przyjęty został czas faktyczny, a nie zamierzony.

Kategoria ludzi faktycznie zamieszkałej nie uwzględnia osób przybyłych z zagranicy na pobyt czasowy, tj. tych, które nie posiadają stałego pobytu w Polsce (pozwolenia na osiedlenie się).

Wiek

Wiek osób - określony liczbą lat ukończonych - ustalono poprzez porównanie pełnej daty urodzenia z dniem przeprowadzenia spisu (tzw. dniem krytycznym, tj. 20 maja 2002 r.). w tablicach obok grup wieku (pięcioletnich lub innych) wprowadzono także grupy pokoleniowe ludności:

- młodzi - osoby w wieku 0-29 lat,
- w średnim wieku - osoby w wieku 30-59 lat,
- starsi - osoby w wieku 60 lat i więcej.

oraz grupy ekonomiczne ludności:

- wiek przedprodukcyjny - mężczyźni i kobiety w wieku 0-17 lat,
- wiek produkcyjny - mężczyźni w wieku 18-64 lata, kobiety w wieku 18-59 lat,
- wiek poprodukcyjny - mężczyźni w wieku 65 lat i więcej oraz kobiety w wieku 60 lat i więcej

Poziom wykształcenia

Poziom wykształcenia jest to najwyższy ukończony cykl kształcenia w szkole lub szkolenia w innym trybie i formie, uznany zgodnie z obowiązującym systemem szkolnictwa. Podstawą zaliczenia wykształcenia do określonego poziomu było uzyskanie świadectwa (dyplomu) ukończenia odpowiedniej szkoły: dziennej, wieczorowej, zaocznej czy eksternistycznej. W 2002 r., po reformie szkolnictwa z 1999 r. wprowadzającej 6-letnią szkołę podstawową i 3-letnie gimnazjum, badaniem poziomu wykształcenia objęto osoby w wieku 13 lat i więcej. W spisie 2002 zastosowano szczegółową klasyfikację, za pomocą której badano czy osoby o wykształceniu wyższym miały tytuł naukowy, magisterium lub licencjat, a osoby o wykształceniu średnim i policealnym czy miały maturę.

Należy również zaznaczyć, że dane spisu 2002 - ze względu na termin jego przeprowadzenia (maj 2002 r., podczas gdy w 1988 r. był to grudzień) - nie w pełni obrazują sytuację. W momencie przeprowadzania spisu (maj 2002 r.) uczniowie ostatnich klas, we wszystkich typach szkół, nie posiadali jeszcze świadectwa ukończenia szkoły, tym samym został im określony niższy poziom wykształcenia. Dane spisowe dotyczą zatem raczej sytuacji z początku roku szkolnego (lub z końca roku kalendarzowego 2001).

W publikacji zastosowano następującą klasyfikację poziomu wykształcenia:

- Wyższe,
- Policealne,
- Średnie zawodowe,
- Średnie ogólnokształcące,
- Zasadnicze zawodowe,
- Podstawowe ukończone,
- Podstawowe nieukończone i bez wykształcenia szkolnego.

Stan cywilny prawny

W spisie ludności 2002 po raz pierwszy badany był (zgodnie z rekomendacjami międzynarodowymi) stan cywilny prawny osób – zdefiniowany jako stan cywilny według obowiązującego w danym kraju prawa.

Dla każdej osoby w wieku 15 lat i więcej ustalono stan cywilny prawny według następujących kategorii:

- kawaler, panna,
- żonaty, zamężna,
- wdowiec, wdowa,
- rozwiedziony, rozwiedziona,
- separowany, separowana (separacja prawna została w Polsce wprowadzona w końcu 1999 r.).

Dla pełniejszej charakterystyki sytuacji rodzinnej osoby o statusie prawnym zamężna/żonaty podzielono na:

- pozostające w związku małżeńskim – niezależnie od tego, czy współmałżonkowie zostali spisani razem czy też oddzielnie (np. nieobecność spowodowana była nauką, pracą, brakiem własnego mieszkania),
- niepozostające w związku małżeńskim – osoby, które decyzją jednego lub obojga małżonków nie tworzyły wspólnoty małżeńskiej, ale rozpad ich związku nie został usankcjonowany decyzją sądu, tzn. osoby te nie miały sądowego orzeczenia rozvodu czy też separacji.

Stan cywilny faktyczny

Stan cywilny faktyczny osób został określony wtórnie, na podstawie charakteru związku, w jakim żyje dana osoba, tj. w oparciu o informacje dotyczące relacji z głową gospodarstwa domowego, stanu cywilnego prawnego oraz wzajemnych powiązań między osobami spisanymi.

Ustalono następujące kategorie faktycznego stanu cywilnego:

- kawaler, panna;
- żonaty, zamężna – w świetle prawa świeckiego lub kanonicznego i pozostający w faktycznym małżeństwie;
- partner, partnerka (partnerów wyodrębniano w ramach tego samego gospodarstwa domowego – bez względu na ich stan cywilny prawny);
- wdowiec/wdowa;
- rozwiedziony/rozwiedziona;
- separowany/separowana. Kategoria ta dotyczyła osób:
- pozostających w separacji prawnej i nietworzących formalnych związków (partnerskich) z innymi osobami,
- o stanie cywilnym prawnym żonaty/zamężna – niepozostających w związku małżeńskim i nietworzących formalnych związków (partnerskich) z innymi osobami.

Dla umożliwienia porównania zmian zachodzących w czasie w tablicach przedstawiono zarówno stan cywilny prawny jak i faktyczny; w poprzednich spisach ludności badany był wyłącznie stan cywilny faktyczny.

Gospodarstwa domowe

Osoby mieszkające w mieszkaniach lub zamieszkałych pomieszczeniach nie będących mieszkaniami (np. strych, barakowóz, przyczepa kempingowa, barka) tworzą gospodarstwa domowe.

Przez gospodarstwo domowe rozumie się zespół osób spokrewnionych lub niespokrewnionych, mieszkających razem i wspólnie utrzymujących się. Jeżeli któraś z osób mieszkających razem utrzymuje

się oddzielnie, osoba ta tworzy oddzielne jednoosobowe gospodarstwo domowe.

W spisywanym pomieszczeniu mogło mieszkać jedno, dwa, trzy lub więcej gospodarstw domowych.

W każdym gospodarstwie domowym wyodrębniano „głowę” gospodarstwa, wobec której ustalano stosunek pokrewieństwa (powinowactwa) wszystkich pozostałych członków gospodarstwa domowego.

Głową gospodarstwa domowego rozumieniu spisu jest ta osoba, która całkowicie lub w przeważającej części dostarcza środków utrzymania danemu gospodarstwu domowemu. Jeżeli dwie lub więcej osób dostarczają środków utrzymania w jednakowym stopniu, za głowę gospodarstwa domowego uznaje się tę osobę, która tymi środkami rozporządza.

Na podstawie stosunku pokrewieństwa każdej osoby z głową gospodarstwa domowego oraz dodatkowych informacji: daty zawarcia związku małżeńskiego, informacji czyje jest dziecko lub czyim partnerem jest osoba żyjąca w związku nieformalnym ustalano skład rodzinny gospodarstwa domowego, tzn. liczbę i typy rodzin.

Ze względu na liczbę oraz stosunek pokrewieństwa osób wyróżniono następujące typy gospodarstw domowych:

- rodzinne:
- jednorodzinne,
- dwurodzinne,
- trzy i więcej rodzinne,
- nierodzinne:
- jednoosobowe,
- wieloosobowe.

W gospodarstwach domowych wyróżniono grupy pokoleniowe: osoby młode – w przedziale wieku 0-29 lat, w średnim wieku - 30-59 lat i starsze - 60 lat i więcej.

Gospodarstwo domowe z użytkownikiem indywidualnego gospodarstwa rolnego (działki rolnej) jest to gospodarstwo, w którym jeden z członków jest użytkownikiem gospodarstwa rolnego, działki rolnej lub właścicielem zwierząt gospodarskich.

Rodzina

Spośród osób wchodzących w skład gospodarstwa domowego wyodrębnia się rodziny.

Rodzina (biologiczna) w spisie definiowana jest jako dwie lub większa liczba osób, które są związane jako mąż i żona, wspólnie żyjący partnerzy (kohabitanci) – osoby płci przeciwnej lub jako rodzic i dziecko. Tak więc, rodzina obejmuje parę bez dzieci lub parę z jednym lub większą liczbą dzieci, albo też samotnego rodzica z jednym bądź większą liczbą dzieci.

Wyróżnia się następujące typy rodzin:

- małżeństwo bez dzieci,
- małżeństwo z dziećmi,
- partnerzy bez dzieci,
- partnerzy z dziećmi,
- samotna matka z dziećmi,
- samotny ojciec z dziećmi.

Innowacją w spisie 2002 jest wyodrębnienie partnerów jako odrębnego typu rodziny. W poprzednich spisach

pary kohabitacyjne wykazywano łącznie z małżeństwami.

Rodzina pełna jest to rodzina z obojgiem rodziców (naturalnych lub innych) z dziećmi, natomiast rodzina niepełna jest to rodzina z jednym tylko rodzicem i dziećmi, tzn. samotna matka z dziećmi lub samotny ojciec z dziećmi.

Rodzina rozszerzona jest to rodzina biologiczna z osobą (lub z większą liczbą osób) spokrewnioną (w linii prostej lub bocznej) przynajmniej z jednym członkiem rodziny biologicznej, np. małżeństwo i brat żony; mąż, żona, dzieci i ojciec żony; dziadkowie z wnuczką.

Młoda rodzina – to rodzina, w której matka była w momencie spisu w wieku poniżej 30 lat, a ojciec poniżej 35 lat; w przypadku małżeństw (związków partnerskich) brano pod uwagę jednocześnie wiek obojga małżonków/partnerów.

W spisie wyróżnia się następujące pozycje osób w rodzinie:

- 1) mąż,
- 2) żona,
- 3) partner,
- 4) partnerka,
- 5) samotny ojciec,
- 6) samotna matka,
- 7) dziecko,
- 8) osoba spokrewniona w linii prostej z kimkolwiek z członków rodziny,
- 9) osoba spokrewniona, ale nie w linii prostej z kimkolwiek z członków rodziny,
- 10) osoba obca.

Jako dziecko określa się osobę w każdym wieku, która pozostaje w gospodarstwie domowym (lub przebywa w gospodarstwie zbiorowym) wraz z obojgiem lub jednym z rodziców. Do dzieci zalicza się również pasierbów oraz dzieci przysposobione.

Dziecko do lat 24 pozostające na utrzymaniu jest to dziecko w wieku 0-24 lata, które nie posiada własnego źródła utrzymania i pozostaje na utrzymaniu innej osoby wchodzącej w skład gospodarstwa domowego.

W spisie 2002 wyodrębniono także rodziny spośród osób przebywających w niektórych obiektach zbiorowego zakwaterowania. Osoby te wchodziły w skład gospodarstwa zbiorowego. Gospodarstwo zbiorowe stanowi zespół osób zamieszkujących w obiekcie zbiorowego zakwaterowania w związku np. z pracą, nauką, leczeniem lub opieką społeczną.

Źródła utrzymania gospodarstw domowych

Źródła utrzymania gospodarstwa domowego (główne i dodatkowe) wynikają z indywidualnych źródeł dochodów uzyskiwanych przez poszczególnych członków gospodarstwa domowego w okresie 12 miesięcy poprzedzających spis. Jeżeli członkowie gospodarstwa domowego uzyskiwali dochody z jednego rodzaju źródła, wówczas źródło to było głównym, a zarazem jedynym (wyłącznym) źródłem utrzymania ich gospodarstwa. Natomiast jeżeli uzyskiwali dochody, ze źródeł zaliczanych do różnych kategorii wówczas określenie, które z tych źródeł jest głównym, a które dodatkowym następowało według oświadczenia osób spisanych.

Decydujące znaczenie dla określenia źródeł utrzymania gospodarstwa domowego miał rodzaj przeważającego dochodu osiąganego łącznie przez członków danego gospodarstwa, które ustalano poprzez łączenie indywidualnych dochodów (pochodzących z tego samego źródła) wśród poszczególnych osób.

Główne źródło utrzymania gospodarstwa domowego jest to źródło, z którego pochodzi przeważająca część

środków w budżecie domowym, przeznaczana na potrzeby wszystkich członków gospodarstwa.

Dodatkowym źródłem utrzymania jest drugie pod względem wysokości łącznego dochodu, przeznaczonego na potrzeby gospodarstwa domowego jako całości.

Przy ustalaniu głównego i dodatkowego źródła utrzymania gospodarstwa domowego z użytkownikiem gospodarstwa rolnego lub działki rolnej uwzględniano zarówno wartość produktów sprzedanych, jak i zużytych w gospodarstwie domowym (skonsumowanych lub wykorzystywanych do dalszej produkcji w gospodarstwie rolnym).

Dla określenia głównego i dodatkowego źródła utrzymania gospodarstw domowych użyto identycznej klasyfikacji jak dla źródeł utrzymania osób.

Jako odrębną pozycję wykazywano gospodarstwa domowe na utrzymaniu. Oznacza to, że osoby tworzące gospodarstwo domowe spełniają warunek wspólnego zamieszkiwania, natomiast nie posiadają własnych źródeł dochodu, bądź posiadane środki są niewystarczające, zaś osoby te pozostają wyłącznie lub głównie na utrzymaniu innych osób spoza ich gospodarstwa.

Gospodarstwa domowe rolnicze i nierolnicze

W oparciu o informacje o głównym i dodatkowym źródle utrzymania gospodarstw domowych bez użytkownika indywidualnego gospodarstwa rolnego oraz gospodarstw, w skład których wchodzi użytkownik gospodarstwa rolnego (działki rolnej) wprowadza się podstawowe grupowanie, charakteryzujące gospodarstwa domowe pod względem społeczno-ekonomicznym, a mianowicie gospodarstwa rolnicze i nierolnicze.

Typy gospodarstw domowych bez użytkownika indywidualnego gospodarstwa rolnego, których:

1. gospodarstwa utrzymujące się wyłącznie lub głównie z dochodów pracy najemnej, dla których wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania jest praca najemna w sektorze publicznym lub prywatnym, a dodatkowym źródłem mogą być inne źródła niezarobkowe, praca na rachunek własny lub dochody z własności,
2. gospodarstwa utrzymujące się wyłącznie lub głównie z pracy na rachunek własny, dla których wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania jest praca na rachunek własny (w tym dochody z najmu), a dodatkowym źródłem mogą być źródła niezarobkowe, praca najemna lub dochody z własności,
3. gospodarstwa utrzymujące się wyłącznie lub głównie z emerytury, a dodatkowo posiadające inne źródła dochodów – inne niż emerytura niezarobkowe źródła, praca na rachunek własny (w tym dochody z najmu), praca najemna lub dochody z własności,
4. gospodarstwa utrzymujące się wyłącznie lub głównie z renty, a dodatkowo posiadające inne źródła dochodów – inne niż renta niezarobkowe źródła, praca na rachunek własny (w tym dochody z najmu), praca najemna lub dochody z własności,
5. gospodarstwa utrzymujące się wyłącznie lub głównie z pozostałych niezarobkowych źródeł, a dodatkowo posiadające inne źródła dochodów – emerytura, renta, praca na rachunek własny (w tym dochody z najmu), praca najemna lub dochody z własności,
6. pozostałe gospodarstwa, tj. gospodarstwa utrzymujące się wyłącznie lub głównie z dochodów z własności, pozostające wyłącznie lub głównie na utrzymaniu oraz gospodarstwa domowe o nieustalonym źródle utrzymania.

Wszystkie wyodrębnione w punkcie 1-6 typy gospodarstw domowych zalicza się do tzw. gospodarstw nierolniczych.

Gospodarstwa domowe z użytkownikiem indywidualnego gospodarstwa rolnego:

1. rolnicze, których wyłącznym źródłem utrzymania jest dochód z pracy w swoim gospodarstwie rolnym (działce rolnej),
2. mieszane – głównie rolnicze, dla których dochody z pracy w swoim gospodarstwie rolnym (działce rolnej) stanowią główne źródło utrzymania, a dodatkowe źródło mogą stanowić dochody z pracy: na rachunek własny (w tym dochody z najmu), najemnej, niezarobkowe źródła dochodów lub dochody z własności,
3. mieszane – głównie nierolnicze, dla których dochód z pracy w swoim gospodarstwie rolnym (działce rolnej) stanowi dodatkowe źródło utrzymania gospodarstwa, natomiast główne źródło stanowią mogą dochody z pracy na rachunek własny lub dochody z najmu, pracy najemnej, niezarobkowych źródeł lub z dochodów z własności.
4. nierolnicze – są to gospodarstwa domowe, w których dochodów z pracy w swoim gospodarstwie rolnym (działce rolnej) nie wykazano jako głównego lub dodatkowego źródła utrzymania całego gospodarstwa, chociaż mogą w nim być osoby, dla których praca w gospodarstwie rolnym stanowi indywidualne źródło utrzymania (wyłączne, główne lub dodatkowe). Wyłączne lub główne źródło utrzymania tego typu gospodarstw mogą stanowić dochody z pracy najemnej, na rachunek własny (w tym z dochodów z najmu), niezarobkowe źródła lub dochody z własności.

Wśród gospodarstw domowych z użytkownikiem indywidualnego gospodarstwa rolnego (działki rolnej) wyróżnia się gospodarstwa rolnicze (typ 1 i 2) oraz nierolnicze (typ 3 i 4). Dla potrzeb różnych analiz można wprowadzać inne grupowania gospodarstw rolniczych i nierolniczych zliczając do tej ostatniej grupy również gospodarstwa domowe bez użytkownika indywidualnego gospodarstwa rolnego.

Grupy społeczno-ekonomiczne gospodarstw domowych

Informacje o źródłach utrzymania gospodarstw (wyłącznym lub głównym i dodatkowym) niezależnie od przedstawionego podziału gospodarstw domowych z użytkownikiem gospodarstwa rolnego (działki rolnej) według typów porównywalne są z klasyfikacją obowiązującą w badaniach budżetów gospodarstw domowych i służą do sklasyfikowania gospodarstw domowych według grup społeczno-ekonomicznych.

1. gospodarstwa pracowników – wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania gospodarstw jest dochód z pracy najemnej, a dodatkowym źródłem może być praca na rachunek własny (w tym dochody z najmu) z wyjątkiem pracy w swoim gospodarstwie rolnym (działce rolnej), źródła niezarobkowe, a także dochód z własności,
2. gospodarstwa domowe pracowników użytkujących gospodarstwo rolne – utrzymujące się z łącznego dochodu z pracy najemnej i użytkowania gospodarstwa rolnego. Na podstawie wyników uzyskanych ze spisu możliwe było wyodrębnienie tylko gospodarstw domowych utrzymujących się głównie z dochodów z pracy najemnej i dodatkowo z pracy w swoim gospodarstwie rolnym lub głównie z pracy w swoim gospodarstwie rolnym, a praca najemna stanowi dodatkowe źródło utrzymania,
3. gospodarstwa rolników – wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania tych gospodarstw domowych jest dochód z pracy w gospodarstwie rolnym (działce rolnej) lub hodowli zwierząt gospodarskich, natomiast dodatkowe źródło utrzymania może stanowić dochód z pracy na rachunek własny (w tym dochody z

najmu) oraz źródła niezarobkowe,

4. gospodarstwa pracujących na rachunek własny – wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania jest dochód z pracy na rachunek własny (w tym z dochodów z najmu) poza indywidualnym gospodarstwem rolnym, natomiast dodatkowe źródło mogą stanowić dochody z pracy najemnej, z pracy w gospodarstwie rolnym, źródła niezarobkowe lub dochody z własności,

5. gospodarstwa emerytów – utrzymujące się wyłącznie lub głównie z emerytury, dodatkowe źródło może pochodzić ze wszystkich pozostałych kategorii źródeł utrzymania,

6. gospodarstwa rencistów – wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania jest renta z tytułu niezdolności do pracy (renta inwalidzka), socjalna lub rodzinna, dodatkowe źródło może pochodzić ze wszystkich pozostałych kategorii źródeł utrzymania,

7. gospodarstwa utrzymujące się z innych niezarobkowych źródeł – wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania są źródła niezarobkowe inne niż emerytura lub renta, natomiast dodatkowe źródło utrzymania może pochodzić ze wszystkich pozostałych kategorii źródeł utrzymania,

8. gospodarstwa utrzymujące się z dochodów z własności – wyłącznym lub głównym źródłem utrzymania są dochody pochodzące z lokat kapitałowych (z obrotu akcjami, obligacjami, zysków kapitałowych itp.), z odsetek od oszczędności, udziału w zyskach przedsiębiorstw (dywidend). Jest to nowo utworzona kategoria, dotychczas gospodarstwa domowe utrzymujące się z tego źródła zaliczane były do grupy gospodarstw utrzymujących się z innych niezarobkowych źródeł,

9. pozostałe gospodarstwa – są to gospodarstwa pozostające wyłącznie lub głównie na utrzymaniu oraz gospodarstwa domowe o nieustalonym źródle utrzymania.

Obiekty zbiorowego zakwaterowania

Obiektem zbiorowego zakwaterowania jest zespół pomieszczeń zlokalizowanych w jednym lub kilku budynkach, zajętych przez jeden zakład świadczący usługi opiekuńczo-wychowawcze, opiekuńczo-lecznicze, hotelarskie bądź inne, w których zamieszkuje zwykle większa liczba osób.

Obiekty zbiorowego zakwaterowania można podzielić ze względu na okres zamieszkania na:

- stałego zamieszkania, są to: domy pomocy społecznej dla emerytów, zakłady opiekuńczo- lecznicze dla przewlekle chorych lub upośledzonych, klasztory, domy zakonne,
- dłuższego zamieszkania, są to: internaty, domy studenckie, hotele pracownicze, domy dziecka,
- krótkotrwałego pobytu, są to m. in.: hotele, motele, pensjonaty, domy wczasowe, a także szpitale, sanatoria, prewentoria.

W spisie 2002 – zgodnie z międzynarodowymi zaleceniami metodologicznymi – przyjęto szerszą klasyfikację obiektów, uwzględniając m.in. zakłady opiekuńcze dla samotnych kobiet w ciąży lub z małymi dziećmi, obiekty dla bezdomnych oraz obiekty instytucji wyznaniowych.

Uwagi do tablic

Dla potrzeb porównań i oceny zmian w rozwoju ludności wyniki spisów ludności i mieszkań z poprzednich lat zostały przeliczone zgodnie z podziałem terytorialnym obowiązującym w dniu 1 stycznia 1999 r.

Z uwagi na elektroniczną technikę zaokrągleń, w niektórych przypadkach sumy składników mogą różnić się od podanych wielkości „ogółem”. Liczby te są poprawne pod względem merytorycznym.

Tablice i wykresy (jeśli nie zaznaczono inaczej) zawierają dane według stanu w dniu 20 maja 2002 r.

Z uwagi na ustawowy obowiązek GUS do zachowania tajemnicy statystycznej, zachodzi konieczność „ukrywania” rzadkich informacji, występujących najczęściej przy prezentacji danych na poziomie lokalnym. W tych obszarach gdzie może istnieć realne niebezpieczeństwo identyfikacji danych jednostkowych, informacje liczbowe zostały zastąpione umownym znakiem.

Klasyfikacje wykorzystywane w spisie:

ISCED 1997 – Międzynarodowe Normy Klasyfikacji Wykształcenia, UNESCO, Paryż 1997, której odpowiednikiem jest Polska Klasyfikacja Edukacji wprowadzona w maju 2003 (Dz. U. z 2003 r., Nr 98, poz. 895).